

COPSE ZALF

Van dezelfde auteur:

La Señora Victoria

Fraai Smeedwerk

COPSE ZALF

ERMI JANSEN

Uitgeverij Global Sailing

VOOR SJEF... ALTIJD

Copyright © 2015: Ermi Jansen

© Omslagfoto en omslagontwerp: Ermi Jansen

Foto auteur: © Sjef Keijzers

Foto Peter Cops: © Familiearchief Barten

Roman

Druk: Pumbo.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 978 90 902913 0 7

NUR 301

Uitgeverij Global Sailing

*Copse zalf,
een vermaard smeersel uit de negentiende eeuw,
het recept was van Peter Cops, een voormalig
paardenarts in Nederlands-Indië.*

Roermond, 12 december 2013

Beste Ferdinand,

Zoals je weet lijkt ik op onze betovergrootvader, qua uiterlijk dan, mijn innerlijk is verpest door mijn ouders. Ik ben nu tweeënvijftig en dwaal nog steeds rond. Ik zoek een houvast, zoals mijn betovergrootvader een houvast zocht na zijn terugkeer uit Nederlands-Indië. Dat vond hij in Maastricht. Daarom heb ik de bijeenkomst in deze stad aangekondigd. Eindelijk kan ik ons gewaagde plan presenteren. Mijn vertrek uit Nederland staat vast en de gedachte daaraan stemt mij vrolijk.

Mocht ik niet meer terugkeren, laat ik mijn bezittingen na aan jou, mijn dierbaarste neef. Jij kent mijn worsteling. Jij zult dan ook de eerste zijn die ik op de hoogte stel van mijn overwinning. Ik ga in mijn betovergrootvaders voetsporen treden – ik draag niet voor niets zijn naam – om letterlijk en figuurlijk vaart te zetten achter mijn heimelijk verlangen.

Graag zie ik je tijdens de presentatie in het hotel.

Groet,
Peter

Bijlagen: Duplicaat van mijn testament
Advertentietekst

Peter Cops liep achter een jonge medewerkster aan die hem naar het gereserveerde zaaltje begeleidde. Zijn grijze ogen gleden over de opstelling van de rococo stoelen en de bijpassende tafels.

‘Heeft u nog wensen?’ klonk opgewekt en met een mild Limburgs accent.

‘Nee, dank je, het ziet er perfect uit. Ik hoop alleen dat er niet meer dan vijftientig personen op de advertentie afkomen, anders heb ik een probleem.’

‘In het zaaltje hiernaast zijn nog stoelen genoeg.’ De medewerkster glimlachte op een manier alsof in het hotel elk probleem werd opgelost.

‘Fijn, dan zal het wel gaan lukken. Zeg, en als de bijeenkomst langer duurt dan voorzien?’

‘Geen probleem, deze ruimte is vanavond niet verhuurd.’ Een slanke hand pakte de deurklink vast. ‘Mag ik zo vrij zijn te vragen wat voor soort advertentie u geplaatst heeft? Zijn het allemaal mensen op zoek naar werk? Net zoals ik?’

Peter keek haar verrast aan.

‘Ik loop hier stage vanwege mijn studie aan de hogere hotelschool. Het wordt moeilijk straks werk te vinden,’ verduidelijkte ze haar interesse.

‘Ik zal je de advertentie laten lezen.’

Hij liep naar de grote voorzitterstafel en haalde zijn laptop tevoorschijn. Niet veel later nodigde hij de stagiaire uit om naar het scherm te kijken.

De medewerkster boog zich voorover en sprak de tekst

zachtjes uit: ‘Belangstelling voor een zeilreis om de wereld? Samen met anderen? Ik ben bereid om de aanschaf van het zeilschip voor mijn rekening te nemen. U kunt meepraten in Maastricht...’ De stagiaire richtte zich op. ‘Veel succes met uw plan.’ Ze verliet snel het zaaltje, alsof ze bang was om de eerste bezoekers tegen het lijf te lopen.

Peter nam plaats achter de grote tafel. Wat waren de stoelen laag, zo viel zijn lengte van één meter zeventig extra op. Hij ging staan, vouwde het tafelkleed van zijn tafel tot een pakketje en legde dat op zijn stoel. Tevreden keek hij de zaal in. Zo gaf zijn positie hem het gevoel dat hij altijd de leiding had, zoals het ook zou moeten zijn.

Op de laptop verscheen de site van een jachtmakelaar. Het schip van zijn dromen verscheen als een vrijheidsbeeld op het scherm, voor anker liggend in een tropische omgeving. Bij Peter kwamen herinneringen boven. Dit keer dacht hij aan Klein Curaçao, een onbewoond eiland met prachtige stranden. Langzaam drong de foto op het scherm tot hem door. Zijn ronde voorhoofd vertoonde rimpels. Hij streek met een hand door zijn achterovergekamde bruine haar en daarna met twee vingers over zijn snor. Het was een robuust en prijzig schip; het had plaats voor één duo en vier singles, of twee stellen en twee singles. De eerste versie had eigenlijk zijn voorkeur, hij ging tenslotte zelf als single door het leven. Op de interieurfoto’s leek het schip goed onderhouden. Het houtwerk glom alsof het recent gevernist was en de bekleding van de kajuitkussens oogde netjes. Wanneer waren die foto’s genomen? Het schip was negen jaar oud, het zou ongetwijfeld niet meer zo mooi zijn als op de foto’s. Hij klikte de site weg en stond op om naar het restaurant te gaan.

Ondanks zijn worsteling was Peter altijd een optimist gebleven en meestal goed gehumeurd. Rond zijn ogen waren veel rimpeltjes die dat bevestigden, en als hij lachte verschenen er kuiltjes in zijn volle wangen.

In het restaurant liep hij naar de bar, bestelde een kop

erwtensoep, en nam aan een tafel plaats. Voorzichtig keek hij om zich heen, er zouden al belangstellenden aanwezig kunnen zijn. Twee tafels verder zaten twee bejaarden, net zo donker als de stoelen waar ze op zaten, ze wisselden geen woord. Achterin het restaurant zag hij twee stellen van rond de zestig druk gebarend hun woorden kracht bijzetten. Die kwamen vast uit het onderwijs. Aan de bar zat een vrouw achter een kop koffie en een krant. Hoeveel vrouwen zouden er eigenlijk op de advertentie afkomen? vroeg hij zich af. Zeilen leek hem toch meer een mannenaangelegenheid. Hopelijk vergiste hij zich daarin.

De erwtensoep werd gebracht. Hij liet zijn lepel boven de soep zweven, zijn ogen volgden een stel dat plaatsnam aan de bar. Dat waren zeilers, hun garderobe bestond uit onvervalste merkkleding voor op het water. Daar hield hij niet van. Hij had deze ochtend met opzet voor Tenue de Ville gekozen. Een notaris waardig, zou zijn opa gezegd hebben. Een ouderwetse notaris dan. Hij merkte dat hij niet te lang in het restaurant moest blijven zitten anders zou hij zich voortijdig een mening over eventuele belangstellenden gaan vormen.

Na een klein kwartier ging hij naar de bar om te zeggen dat het gerecht op de rekening kon worden bijgeschreven... en liep richting toiletten.